

Toestemming

Robin Langerak

Nam-Sun schuifelde gehoorzaam naar voren zodra de rij zich weer in beweging zette. In zijn ooghoek zag hij Jang-Mi aan de andere kant van de barrière ook in de rij staan. Hij keek op en ze lachte naar hem, maar hij had geen toestemming om haar te zien en al helemaal niet om haar lach te beantwoorden. Een paar stappen verder onttrok het grensgebouw haar gelukkig aan zijn zicht.

Binnen werd Nam-Sun naar een kamertje geleid met daarin alleen een tafel en twee stoelen. Zelfs die waren slechts te danken aan zijn hoge positie binnen de Partij; toen hij begon als lokale partijsecretaris was de kamer bij hun jaarlijkse bezoek nog ongemeubileerd geweest. Hij ging zitten en achter hem viel de deur dicht. Even leek hij alleen, maar hij wist dat hij door meerdere camera's in de gaten werd gehouden.

Na een paar minuten ging de deur tegenover hem open en Jang-Mi kwam binnen. Ze ging zwijgend zitten en Nam-Sun zag dat ze hun trouwring nog droeg; snel legde hij zijn rechterhand op de linker om te verbergen dat hij de zijne niet meer droeg. Uit een luidspreker kwam de mededeling: "De vijftien minuten gaan nu in. Jullie hebben toestemming om te praten."

Jang-Mi stak meteen van wal: "Mijn lieve Nam-Sun, hoe gaat...?"

Hij liet haar niet uitpraten maar zei zo formeel mogelijk: "Luister, Jang-Mi, dit is de laatste keer dat we elkaar kunnen zien."

Ze ging niet meteen huilen, zoals hij had verwacht. "Ben je je baan bij de Partij kwijt? Nam-Sun, we vinden wel een oplossing."

"Je begrijpt het niet. Ik heb promotie gemaakt. Ik kan me niet meer veroorloven geassocieerd te worden met de andere kant."

"Maar lieverd, je kunt me toch niet zomaar..."

"Dit is een afscheid, Jang-Mi. Ik wens je het allerbeste toe," zei hij nog, terwijl hij opstond en vastberaden wegliep. Hij trok de deur resoluut achter zich dicht.

Nam-Sun liep langs de rij weer naar huis, maar werd staande gehouden door een schreeuw van Jang-Mi. Ze vroeg hem naar de barrière te komen en ook al werd hij hier niet geacht haar te horen, toch deed hij wat ze zei. Ze stond zo dicht bij de barrière dat hij haar adem kon voelen en hij deed hard zijn best om haar niet rechtstreeks aan te kijken. Ze fluisterde verdrietig: "Ga niet weg!", maar ze wisten allebei dat zijn positie hem niet toestond haar te antwoorden. Natuurlijk hield hij nog van haar: ze was een onderdeel van hem. Maar hij had deze beslissing bijna een jaar geleden genomen, kort na hun vorige ontmoeting, en hij voelde bijna geen verdriet meer. Zonder iets te zeggen draaide hij zich om en liep weg. Toen deed ze het ondenkbare en stapte zonder toestemming door de barrière heen.

Even waren zowel Nam-Sun als de bewakers te geschokt om alert te reageren. Toen deed hij het enige dat hij kon doen. Hij hield haar in bedwang totdat de toegesnelde beveiligers haar konden overmeesteren en terug konden zetten.